

Jablko

Anhelina seděla v ubytovně na rozviklané židli, nohy vyzu-
té z tenisek a opřené o parapet, a chroupala jablko. Bylo
krásné, zpola zelenožluté, zpola lehce zardělé, s něžným dolíčkem
kolem stopky. Chtěla si znovu kousnout, ale pak jablko oddálila od
rtů, otočila ho k sobě ještě nenakousnutou stranou a zlehka plod pře-
jela ukazováčkem. Připomínal jí obličej, který toužila pohladit. Jablka
milovala. Doma v Charkově jich měli vždycky plný košík. A jen zbylo
na dně pár posledních, přivezla jim babička další.

„Anhelino!“ ozvalo se z chodby.

„Tak, mamó? Ja tut!“

„Chody sjudy!“ volala jí maminka, ať za ní
přijde.

Anhelina položila jablko, bleskurychle vjela
do bot a pádila za hlasem. Třeba maminka konečně
nese nějaké zprávy.

„Nu, ty znaješ ščos nove, mamó?“ ptala se dych-
tivě po novinkách.

„Ni,“ zklamala jí maminka, která neměla žádné informace, jen
půlku chleba a máslo. „Ja zapytaju pislja roboty,“ dodala.

Anhelina vzdychla. Máma jde shánět práci. Chodí takhle už
týden. A proč? Kdyby radši... Stejně práci nesežene. V Charkově
pracovala jako účetní. Ale copak tady někdo stojí o ukrajinskou
účetní?

„Ja jdu,“ prohlásila maminka a mrkla na hodiny. „A čomu ty
šče ne v školi, Anhelino?“ zeptala se vzápětí přísně, proč Anhelina

